

SHARPE-RATIO

Maatstaf die het rendement boven het risicovrije rendement per eenheid gelopen risico weergeeft. Hoe hoger de ratio, hoe beter het is gelukt om bij een bepaald genomen risico een extra rendement te behalen.

RISICO'S METEN MET HINDERNISSEN

Als de koersen stijgen, zijn de bittere herinneringen aan te risicovolle beleggingen uit het verleden snel vergeten. De Sharpe-ratio moet helpen het belang van risico's te onderkennen, maar kent veel problemen.

Wie kent ze niet? De (meestal) mannen die op feesten opsnijden over exceptionele beleggingsprestaties. Welke risico's ze hebben moeten nemen om die – wel dan niet – te behalen blijft vaak onvermeld.

De Sharpe-ratio zou kunnen helpen om die lacune te ondervangen.

Ruim vijftig jaar geleden creëerde William Sharpe de reward-to-variability ratio. In 1990 kreeg hij de Nobelprijs voor het verhoudingsgetal dat rendement van een portefeuille of beleggingsfonds probeert te corrigeren voor risico. Sindsdien noemt de beleggersgemeenschap het getal

de Sharpe-ratio, naar zijn inmiddels hoogbejaarde bedenker.

De charme van het getal zit in de eenvoud. Een belegger kan het met behulp van een reeks fondskoersen en de risicovrije rente uitrekenen.

De uitkomst vertelt of het rendement van bijvoorbeeld een beleggingsfonds opweegt tegen de risico's die genomen worden. De ratio

is de uitkomst van het rendement bovenop de risicovrije rente (fondsrendement minus risicovrije rente) gedeeld door de beweeglijkheid van het fonds (standaarddeviatie van de rendementen).

Hoe hoger de Sharpe-ratio des te beter de risico-rendementsverhouding van een belegging. Over het algemeen zien beleggers een ratio van 0,5 als een goede score.

ACHTERUITKIJKSPIEGELS

Met zijn ratio gaf Sharpe beleggers een hulpmiddel om duidelijk te krijgen dat achter torenhoge rendementen ook flinke risico's schuil gaan. Ook